

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 33 \* ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 21 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1915 \* ΑΡΙΘΜΟΣ 578

ΕΛΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ  
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ  
ΨΥΧΑΡΗΣ

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ Πέρα από τη ζωή (συνέχεια).  
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ Ύμνοι.  
ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝ ΓΡ. ΝΟΥ Όμορφιά-Κελσύνη.  
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ Το μεγάλο παιδί (συνέχεια).  
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Purgatorium.  
ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ Κίντυνος-Θάνατος.  
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ-Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ-ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑ-  
ΤΟΣΗΜΟ.

## ΚΙΝΤΥΝΟΣ-ΘΑΝΑΤΟΣ

Οί πολιτικοί μας (δεν ξετάζουμε ποιός απ' όλους, τους παίρνουμε όλους συνολικά) ή καλύτερα, ή πολιτική μας έσπρωξε την κατάσταση σ'ε τέτοιο σημείο που γεννάει τη σκέψη μήπως δὲ θάτανε σωστό ν'α ξεριζώθουν οί στύλοι τοῦ ηλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, που γράφουν άπάνου με μαύρα γράμματα «Κίντυνος-Θάνατος» και νά φυτευτοῦν άράδα άράδα στα Σύνορά μας. Γιατί ώς εκεί τά σπρώξαμε τά πράματα με τό μεγάλο μας κεφάλι τό διπλωματικό. Ποιός φταίει, είπαμε δὲν τό ξετάζουμε. Ίσως νά μή φταίει και κανένας. Ίσως τά πράματα μοιραία νά φτάσανε ώς έδω που φτάσανε - δίχως, δυστυχώς, άκόμη νά φτάσουνε και στο τέλος. Ίσως... - μά τί βγαίνει με τά ἴσως και με την αναζήτηση τοῦ υπεύθυνου ;

Η ήρωική τραγωδία τοῦ Σερβικοῦ έθνους που τοῦ άφάιρεσε, για την ώρα, την άνεξαρτησία του, δίχως νάν τοῦ πειράξει καθόλου και την τιμή, ή υπέροχη αὐτή τραγωδία, που ἴσως νάτανε και στο χέρι μας νά της αλλάξουμε κάπως τό τέλος, σά σύγνεφο βαρὺ άρχινησε νά μās πλακώνει και μās.

Μὲ συμπάθειο. Ξέχασα. Έμεις δὲ νοιαζόμαστε για τέτια μικροπράματα. Έμεις έχουμε τίς έλλογές μας μεθαόριο. Έμεις αγωνιζόμαστε νάποδαίξουμε προδότη και ήλίθιο τό δημιουργό της Νέας Ελλάδας...

Θ' άκριβήνει άκόμα ή ζάχαρη; Θά φτηνέουν οί πατάτες; Θά διοριστοῦν κι άλλοι καινούριοι νομάρχες; Νά, τά ζητήματα που μās κρατάνε άλυσσοδεμένη τη σκέψη. Για τάλλα, τό είπαμε. Νά φυτευτοῦν άράδα στα Σύνορα οί στύλοι τοῦ ηλεκτρικοῦ. Κίντυνος-Θάνατος...

ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ

## „ΥΜΝΟΙ,,

### ΓΙΑ ΜΙΑΝ ΑΚΡΗ

Γωνιά τοῦ πάγκου άπόμμερη, καμιά φωνή έδω πέρα  
δὲ φτάνει' και γι' αὐτό  
τή μοναξιά γυρεύοντας, δὲ μένει οὔτε μιὰ μέρα  
νά μή σ' επισκεφτώ.

Μὲ στῆς δουλειᾶς μου τὰ χαρτιὰ σηκωμένος... Και σά θέλω  
νά σὲ συλλογιστώ,  
άνοίγει ή πρασινάδα σου και γίνεται' ένα βέλο  
στά μάτια μου, κρουστό.

Πῶς μου σκεπάζει όλημερίς την άγωνία, τό σάλο  
και ταναφυλλητό!  
Μὲ τοὺς ανθρώπους μάχομαι, κι όμως σὲ κόσμον άλλο  
κι όχι στη γῆ πατώ.

Και σά βραδιάσει, άθέλητα τρέχει νά σὲ γυρέψω  
τό βῆμα μου πιστό.  
Στήν άνατνιά σου, πάντα όγρή, με τη δειλή μου σκέψη  
νά γείρω νά λουστώ.

Όπου θερμή κυλά ή ζωή μίαν ευτυχία ποθοῦσα  
που τώρα δὲ ζητώ.

Εἴταν για μὲν' άτόξενη τῆς ήδονῆς ή μουσα  
με τό μικρό πιστό...

Γωνιά τοῦ πάγκου άπόμμερη, κρυφή άγκαλιά, κλεισμένη  
παντοτινά' γι' αὐτό  
ένα κλαρί σου άς είμωνα, μίαν ὥρ' άνεμισμένη  
γλυκά νά συντριφτώ.